

Lieve Dorine,

Ik liep net scheldend en tierend door het huis. Driftig om me heen stofzuigend. Het kwam door de dennennaalden die ik maar niet achter de plinten vandaan kreeg. Die hardnekkige stekels prikten venijnig in de herinnering aan het kerstdiner nu alweer een tijdje geleden.

Ik heb het je toen wel verteld, hoe er door een niet nader te noemen familielid, laten we zeggen een kletstante, met modder werd gegooid en hoe die modder steeds meer naar stront begon te ruiken. En dat terwijl op tafel een liefdevol bereide stoofpot stond.

Zo was het Dorine, in onze familiale variant op *Festen*, en ik kan het weten want ik zat tijdens dit schreeuwerige schouwspel verstijfd op mijn stoel.

Met zo'n jas aan die je maar een paar dagen per jaar aan kunt, een groene,

langharige kerstbontjas van twijfelachtige kwaliteit. Ik voelde me daarin plotseling een personage uit een kerstfilm van *The muppet show*, in elkaar geramd met het handtasje van Miss Piggy. Aan het begin van de avond had ik die jas nog lachend aan de kapstok gehangen. Maar nadat er door de kletstante zomaar een onnavolgbaar giftige monoloog

op me afgevuurd werd, was ik de jas gaan aantrekken. Stampvoetend, en 'Nu is het genoeg, ik ga naar huis!' roepend.

De beschuldiging was kraakhelder: 'Jij leeft achter een façade, je bent laf, en je voorstellinkjes, je liedjes en je columnpjes zijn onderdeel van dat namaakleven.' Het maakte me zo kwaad dat ik maar één ding wilde: opstappen. Weg van de priemende vinger van iemand die zelf geen grotere wens heeft dan op de planken staan. Maar dat mocht niet van de rest van de familie. Dus zakte ik neer op die stoel en zei de uren die volgden niks meer.

Nu nog steeds niet eigenlijk. Ja, tegen jou en iedereen die me lief is, maar niet tegen de producent van de emmer stront. En dat kwam er dus al stofzuigend allemaal uit. Over het gejack van het apparaat heen. Dat ze met haar poten van mijn liedjes en mijn voorstellinkjes en mijn columnpjes af moest

blijven, dat daar al mijn pogingen in zitten iets moois en waardevols te maken van het leven zoals ik het tegenkom. Dat schrijven en zingen een manier van communiceren is, dat daar niets neps of lafs aan is.

O, had ik die woorden maar op dat moment gevonden, en niet pas dagen later, op de bank, met mijn laptop op schoot. Had ik het er maar direct uitgegooid, recht in dat verongelijkte hoofd. Maar ik wilde fatsoenlijk blijven. Ik telde tot elf en zweeg. Ik bleef redelijk, terwijl die ander op mijn ziel ging staan. Maar Dorine, als fatsoen ontaardt in zelfverloochening, als die beleefdheid neerkomt op het inslikken van wat je echt voelt en denkt, is onfatsoenlijk zijn, je scheur opentrekken, dan eigenlijk niet beter? Hoe red jij je?

Veel liefs en productiefs,

Mylou

Ik voelde me in elkaar geramd met het handtasje van Miss Piggy

Lieve Mylou,

Je scheur opentrekken maakt meer kapot dan je lief is, leer dat maar van mij. In de donkere dagen voor kerst ben ik enorm uitgevallen tegen mijn stiefdochter en nu, weken later, is het nog steeds niet goed gekomen. Ik ben zo iemand die heel lang haar mond houdt en dan ineens ontploft. Dat heeft ook deze keer weer helemaal niets opgeleverd behalve dat iedereen woedend op me is en niemand me nog serieus neemt. Als je uit je plaat gaat, gaat het daarna alleen nog maar daarover. En helemaal niet meer over waar het over ging. Ook niet als je eigenlijk gelijk had. Stiefmoeder zijn vind ik niet simpel. Stiefmoeder zijn is je scheur dichthouden voor gevorderden. Stiefmoeder zijn is bij elke schreeuw lawinegevaar. En ons samengestelde gezin blijkt instortingsgevoeliger dan ik dacht.

Ken je het liedje *De achteraffers* van Annie M.G. Schmidt? Dat gaat over jou en mij. Achteraf zien wij alles ineens glashelder, achteraf voelen we pas echt hoe we ons nou eigenlijk precies voelen over iets. En achteraf weten we precies wat we op dat moment hadden moeten zeggen/doen/laten/etc. Je hebt mensen die primair reageren en mensen die secundair reageren. Wij reageren tertiair. Bij voorkeur 's nachts in bed, of onder de douche, of tijdens het opzuigen van scherpe naalden uit het oude jaar schiet de juiste tekst ons opeens te binnen. Als de B-film waarin we ongevraagd figureerden allang voorbij is en geen mens nog op onze diep door-dachte woorden zit te wachten. Veel suffer kun je je niet voelen. Heel af en toe lukt het om die woorden in liedjes of verhalen te gieten waar anderen zich in herkennen of zich

getroost door voelen of om moeten lachen maar veel vaker hebben we, net als iedereen, te maken met situaties die we nooit in iets moois zullen kunnen ombuigen. Omdat het scènes zijn die, hoeveel boter en suiker je er ook aan toevoegt, te banaal, te wrang of domweg te pijnlijk blijven om er chocola van te maken. Taferelen waarin Miss Piggy de rest van de personages al rammend met haar handtas de kerstboom injaagt en waarna niets nog hetzelfde zal zijn. Er zullen altijd jaloerse kletstantes om ons heen dwalen die klaarstaan om alles waar wij ons mee bezighouden verkeerd uit te leggen en te torpederen. Troost je, want op een dag luistert er helemaal niemand meer naar hen.

Je mag blij zijn dat je je wist te beheersen tijdens jouw *Muppet show*.

Ik wou dat ik dat ook voor elkaar gekregen had in de mijne.

Ik kijk uit naar de lente en onze samenwerking.

Liefs!

Dorine

Stiefmoeder zijn is je scheur dichthouden voor gevorderden

Mylou Frencken (1966, links) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22).

Dorine Wiersma (1967, rechts) studeerde klassieke gitaar en toert sinds 2003 met soloprogramma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit jaar samen het theater in.